2018-61-RE

CAUSA 2018-61-RE

(Cierco Noguer i Noguer Enriquez c/ AREB)

Número de registre 506-2018. Recurs d'empara

Sentència del 8 d'abril del 2019

BOPA núm. 36, del 17 d'abril del 2019

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, l'11 de desembre del 2018, per la representació processal dels Srs. Higini i Ramon Cierco Noguer i de la seva mare, Sra. Roser Noguer Enriquez, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 26 de gener del 2018, dictada per la Secció Contenciós-Administratiu 1 de la Batllia, i contra la sentència del 28 de setembre del 2018 i l'aute del 22 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels principis de legalitat, de no retroactivitat de disposicions restrictives de drets individuals o efectes desfavorables, de seguretat jurídica i d'interdicció de tota arbitrarietat, reconeguts a l'article 3.2 de la Constitució, de les garanties processals i, més concretament, del dret a la defensa i dels principis de contradicció i d'igualtat d'armes, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la inconstitucionalitat de les disposicions addicional segona i transitòria tercera, dels articles 11.3 i 47.1 de la Llei 8/2015, del 2 d'abril, de mesures urgents per implantar mecanismes de reestructuració i resolució d'entitats bancàries, i que declari les nul·litats i les retroaccions que siguin procedents;

Vista la Constitució, especialment els articles 3.2, 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional de l'11 de febrer del 2019, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2018-61-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, l'1 de març del 2019, pel Ministeri Fiscal;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 6 de març del 2019, per la representació processal de l'AREB;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe de la magistrada ponent, Sra. Laurence Burgorgue-Larsen;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. Els germans Higini i Ramon Cierco Noguer i la seva mare, Roser Noguer Enriquez, van presentar una demanda jurisdiccional contra la decisió de l'AREB de desestimar la seva sol·licitud d'informació i d'obtenció de documentació en la seva doble qualitat de socis majoritaris de la BPA i de persones directament afectades per les diferents resolucions i decisions adoptades per l'agència esmentada.

1.2. El 26 de gener del 2018, la Secció de Contenciós-Administratiu 1 de la Batllia va dictar una sentència en què decidia estimar parcialment aquesta demanda i declarar el dret d'accés a la documentació i informació sol·licitada sense restriccions, almenys respecte a aquella part que els afectava i, doncs, en estricte respecte a les dades personals de tercers.

1.3. Tant la representació processal dels recurrents, com la de l'AREB van interposar sengles recursos d'apel·lació contra la sentència de la primera instància i, el 28 de setembre del 2018, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què acordava desestimar el recurs dels recurrents i estimar el de l'AREB, revocant la sentència de la primera instància.

1.4. La representació processal dels Srs. Higini i Ramon Cierco Noguer i de la seva mare, Sra. Roser Noguer Enriquez va presentar un incident de nul·litat d'actuacions, ja que considerava que s'havien vulnerat els principis de legalitat i de no retroactivitat de les normes restrictives de drets individuals reconeguts a l'article 3.2 de la Constitució, així com del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

1.5. El 22 de novembre del 2018, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute en què acordava desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat.

1.6. La representació processal dels Srs. Higini i Ramon Cierco Noguer i de la seva mare, Sra. Roser Noguer Enriquez va interposar un recurs d'empara contra les resolucions ressenyades en els punts anteriors de la Secció Contenciós-Administratiu 1 de la Batllia i de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels principis de legalitat, de no retroactivitat de disposicions restrictives de drets individuals o efectes desfavorables, de seguretat jurídica i d'interdicció de tota arbitrarietat, reconeguts a l'article 3.2 de la Constitució, de les garanties processals i més concretament del dret a la defensa i dels principis de contradicció i d'igualtat d'armes, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació jurídica dels recurrents

- Els recurrents al·leguen que la informació i la documentació requerides són imprescindibles per

al·legar, contradir, provar i defensar-se en el procés de resolució i de liquidació del seu banc dut a terme per l'AREB. Precisen que per denegar la seva petició, l'AREB es va fonamentar en diverses disposicions de la Llei 8/2015.

- En primer lloc, els recurrents denuncien l'aplicació retroactiva de diverses disposicions restrictives de drets individuals que els són directament desfavorables contingudes en la Llei 8/2015.

- Exposen que la intervenció de la BPA va tenir lloc el 10 de març del 2015 i la Llei esmentada va entrar en vigor 23 dies després. També exposen que l'aplicació d'aquesta Llei ha afectat de forma severa el seu patrimoni, perjudicant amb absoluta desproporció el seu dret de propietat, el qual pot ser limitat a condició de respectar determinades garanties o compensacions exigides pel principi de seguretat jurídica.

- La Sala Administrativa declara, entre altres punts, que la Llei va ser adoptada per donar compliment als compromisos internacionals assumits per Andorra amb la Comunitat Europea dins el marc de l'Acord monetari, exposa els quatre grans apartats de la Llei 8/2015 i conclou, de manera incomprensible, que d'això se'n deriva que aquesta Llei no té caràcter retroactiu.

- Segons el parer d'aquesta part, no existeixen circumstàncies que puguin justificar jurídicament una aplicació retroactiva de disposicions restrictives de drets individuals, ja que aquesta aplicació vulnera els principis de legalitat i de seguretat jurídica. En aquest sentit, conclou que la integració de la normativa derivada de compromisos internacionals es regeix pels mateixos principis jurídics bàsics que concerneixen totes les normes i que estan establerts en la Constitució.

- Els recurrents consideren que la transposició de la Directiva europea va ser precipitadament anticipada, parcial, genuïna i descaradament feta *ad hoc* pel cas BPA, com així ho demostren les disposicions addicional segona i transitòria tercera que citen el procediment d'intervenció de la BPA.

- Seguidament, entrant en el detall dels articles, l'aplicació dels quals consideren vulneradors dels principis esmentats, els recurrents retreuen a l'article 11.3 de la Llei 8/2015 prohibir l'aplicació supletòria del Codi de l'Administració, cosa que segons el seu parer, equival a prohibir a l'administrat acollir-se als procediments i garanties que tot ciutadà té el dret d'exigir i d'obtenir. La finalitat d'aquest precepte és la de retallar els drets dels afectats i, en particular, el seu dret a la defensa.

- Pel que fa a l'article a l'article 47.1 de la Llei 8/2015 que estableix el caràcter reservat de les dades, dels documents i de les informacions en poder de l'AREB, els recurrents consideren que vulnera el seu dret a la defensa, ja que aquesta informació és essencial per poder entendre i al·legar contra els actes desfavorables d'aquesta mateixa Agència.

Després d'exposar la jurisprudència constitucional en la matèria, destacant la decisió recaiguda en la causa 2015-48-RE, en què es va atorgar l'empara a aquesta mateixa part per la manca de lliurament de l'informe de l'INAF relatiu a la inviabilitat de la BPA, els recurrents precisen que el caràcter reservat de determinats actes administratius es pot entendre a efectes d'assegurar-ne la seva tramitació o execució, però una vegada aquesta fase ha estat duta a terme, és evident que la confidencialitat decau, en tot cas i inevitablement, davant els administrats, subjectes passius d'aquests actes reservats.

Els recurrents afegeixen que si bé la Sala Administrativa avala la constitucionalitat d'aquest article a través del redactat de l'article 84 de la Directiva 2014/59/UE, oblida que aquesta Directiva no és directament aplicable i la seva transposició ha de respectar tots els preceptes de l'ordenament jurídic

i constitucional andorrà i també que aquesta Directiva disposa de manera textual que la confidencialitat no es pot oposar a les persones involucrades en el procés de resolució, ja que altrament se les priva del seu dret a la informació, a la igualtat entre les parts i a la seva defensa.

- Per acabar, aquesta part demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada i que declari:

"*a) Que les disposicions addicional segona i transitòria tercera de la llei 8/2015 són contràries a l'ordre constitucional, per tant no són aplicables als meus representats ratione temporis i que la seva aplicació ha comportat vulneració dels principis de legalitat, de no retroactivitat de disposicions restrictives de drets individuals o efectes desfavorables, de seguretat jurídica i d'interdicció de tota arbitrarietat, amb vulneració de l'article 3.2 de la Constitució.*

b) Que l'article 11.3 de la llei 8/2015 és contrari a l'ordre constitucional en quant prohibeix l'aplicació supletòria del Codi de l'Administració, constituint això una transgressió de la jerarquia de les normes i la denegació als meus principals de les garanties processals contingudes en el Codi de l'Administració, amb vulneració dels articles 10 de la Constitució i 6 del CEDH.

c) Que l'article 47.1 de la llei 8/2015 és contrari a l'ordre constitucional o, subsidiàriament, que la lectura i la interpretació que n'ha fet el Tribunal Superior és inconstitucional, amb vulneració també dels articles 10 de la Constitució i 6 del CEDH.

d). Que l'aplicació als meus representants dels citats articles 11.3 i 47 de la llei 8/2015 és constitutiva de violació del dret a la defensa i dels principis de contradicció i d'igualtat d'armes que conformen el judici equitatiu, consagrat en els ja repetits texts constitucional i convencional.

I, en conseqüència, que es declarin totes quantes nul·litats i retroaccions siguin procedents."

2.2. Argumentació de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia

- Aquesta Sala considera que la Llei 8/2015 no és retroactiva, ja que va ser aprovada per donar compliment als compromisos internacionals assumits per Andorra mitjançant l'Acord monetari amb la Unió Europea del 30 de juny del 2011, és a dir, molt abans de la intervenció de la BPA.

- Afegint que d'acord amb l'article 3.4 de la Constitució, els tractats i els acords internacionals s'integren en l'ordenament jurídic a partir de la seva publicació al BOPA.

- També destaca que una de les reformes necessàries per aconseguir el compliment dels compromisos internacionals era introduir un marc per a la reestructuració i la resolució d'entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió (veg. la Directiva 2014/59/UE del Parlament Europeu i del Consell del 15 de maig del 2014).

- Si bé el termini per portar a terme aquesta reforma no s'havia esgotat, la crisi de la BPA i la interrelació entre sistemes financers -amb el risc sistèmic o de contagi entre entitats bancàries, va motivar avançar-ne la transposició parcial.

- En definitiva, conclou que la circumstància que la Llei 8/2015 sigui la transposició d'una directiva comunitària i que aquesta transposició vingués obligada per un compromís assumit pel Principat mitjançant l'Acord monetari anteriorment esmentat del 30 de juny del 2011, obliga a entendre que

aquesta Llei no té caràcter retroactiu.

- Pel que fa a la desestimació de la presentació d'una qüestió prèvia, la Sala Administrativa exposa que ni les disposicions addicional segona i transitòria tercera, ni els articles 35 i 36, en relació amb l'article 16.6 de la Llei 8/2015, no són aplicables per a la solució de la causa principal, condició *sine qua non* per poder pretendre a aquesta elevació.

- Pel que fa a la vulneració del principi de jerarquia normativa al·legat que, segons la part recurrent, derivaria del fet que el procediment de resolució constitueix un procediment administratiu especial que ha de regir-se per la Llei 8/2015 sense que resultin aplicables de manera supletòria les disposicions del Codi de l'Administració, la Sala Administrativa recorda que davant de dues normes de rang igual, la llei especial ha de prevaler sobre la llei general, sobretot si així ho estableix la norma especial mateixa.

- Pel que fa a l'article 47.1 de la Llei 8/2015 que sí és d'aplicació en aquest cas, la Sala Administrativa considera que no és contrari a la Constitució, ja que l'article 84 de la Directiva 2014/59/UE estableix l'obligació de confidencialitat dels organismes de resolució (l'apartat 2 d'aquest article disposa que amb la finalitat de garantir la confidencialitat, les persones involucrades en el procés vetllaran per tal que hi hagi normes internes al respecte, incloses normes per assegurar la confidencialitat de la informació que es transmet exclusivament entre persones directament involucrades en el procés de resolució) i destaca, a més, que els drets de defensa dels recurrents queden salvaguardats pel fet que es preveu la possibilitat que les dades siguin requerides per un òrgan judicial.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal destaca que el *petitum* de l'escrit de recurs d'empara demana la declaració de la inconstitucionalitat de diverses disposicions de la Llei 8/2015 i que, per consegüent, s'està emprant el recurs d'empara de manera improcedent. Instar un procés d'inconstitucionalitat contra una llei excedeix en molt la legitimació activa dels recurrents en el marc d'un recurs d'empara. El Ministeri Fiscal recorda els procediments establerts en la Constitució que permeten plantejar la inconstitucionalitat de les normes amb rang de llei, així com les persones legitimades per fer-ho i els seus requisits, i conclou que els recurrents no gaudeixen de la més mínima legitimitat per sol·licitar una declaració d'inconstitucionalitat en el marc d'un recurs d'empara.

Destaca igualment, que tant el Tribunal de Batlles, com la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia van decidir, de manera expressa, no plantejar una acció incidental d'inconstitucionalitat.

Per tant, el Tribunal Constitucional ha de desestimar les peticions dels recurrents amb aquesta finalitat.

- Seguidament, el Ministeri Fiscal centra el debat constitucional en una única qüestió: determinar si l'AREB ha de facilitar o no la informació que els recurrents van sol·licitar els 5 i 6 de desembre del 2016.

- El Ministeri Fiscal recorda que el principi de seguretat jurídica i de jerarquia normativa (article 3.2 de la Constitució), així com el dret a la propietat (article 27 de la Constitució) no són susceptibles de ser l'objecte d'un recurs d'empara, d'acord amb les disposicions de l'article 41.1 de la Constitució.

- Sobre l'aplicació retroactiva de la Llei 8/2015 al·legada pels recurrents, el Ministeri Fiscal destaca que les disposicions impugnades no són d'aplicació per resoldre la causa. No obstant això, el Ministeri Fiscal exposa que aquesta Llei no ha estat aplicada de manera retroactiva, ja que la Llei va entrar en vigor el 16 d'abril del 2015 i els recurrents van realitzar les seves peticions els 5 i 6 de desembre del 2016.

- Sobre la inconstitucionalitat de l'article 11.3 de la Llei 8/2015 pel fet que exclou l'aplicació supletòria del Codi de l'Administració, el Ministeri Fiscal recorda els principis més bàsics dels sistema de fonts del dret i del principi de jerarquia normativa, segons els quals *lex posterior derogat "lex anterior* i *lex especialis derogat lex generali"*. I considera que l'argumentació dels recurrents conduiria a la conclusió que el legislador no tindria la potestat de derogar o de modificar lleis anteriors per lleis posteriors d'igual rang.

- Pel que fa a l'article 47.1 de la Llei 8/2015 que estableix el caràcter reservat de les dades en poder de l'AREB, el Ministeri Fiscal cita la sentència del Tribunal Constitucional recaiguda en la causa 2015-35-RE, en què es va considerar que el principi de transparència de l'Administració, reconegut a l'article 72.3 de la Constitució, tampoc pot ser objecte d'un recurs d'empara, tanmateix es tracta d'un principi de configuració legal, l'abast del qual ha de ser definit per la legislació ordinària, la qual és objecte d'interpretació pels tribunals ordinaris, recordant que el Tribunal Constitucional no és una tercera instància.

- La funció del Tribunal Constitucional és la de valorar si les decisions dels tribunals ordinaris, en interpretar una llei ordinària, són o no són arbitràries, il·lògiques o irracionals. I en aquest cas, la decisió d'atribuir un caràcter reservat a les dades sol·licitades pels recurrents, d'acord amb les disposicions de l'article esmentat, no és una decisió il·lògica o irraonable.

- Per aquests motius, el Ministeri Fiscal considera que aquest recurs ha de ser desestimat, perquè hi ha una manca de legitimació activa parcial, perquè les pretensions dels recurrents manquen de contingut constitucional, i, perquè no s'ha vulnerat cap dels drets fonamentals al·legats.

2.4. Argumentació de l'AREB

- Aquesta part considera que el Tribunal Constitucional s'ha de pronunciar exclusivament sobre les qüestions concretes plantejades i no sobre la constitucionalitat de la Llei 8/2015, qüestió que no està a l'abast dels recurrents.

- També considera que no existeix una aplicació retroactiva de la Llei esmentada, sinó que es tracta d'una aplicació immediata, situació gens estranya en l'àmbit de les lleis processals. Destaca a més, que aquesta Llei constitueix la transposició en l'ordenament jurídic andorrà de la Directiva 2014/59/UE, d'acord amb allò que es va pactar amb la Unió Europea en l'Acord monetari del 30 de juny del 2011, i, que per tant, no és una llei *ad hoc* pensada exclusivament per resoldre la situació de la BPA. Destaca que l'interès general ha de prevaler sobre els interessos privats, que les crisis de les entitats financeres no es poden solucionar per la via prevista per a les societats mercantils en general, legislació que data de 1969, i que calia implementar les eines necessàries per fer front a aquests tipus de crisis.

- Pel que fa a la vulneració del principi de jerarquia de l'article 11.3 de la Llei 8/2015 pel fet que exclou l'aplicació supletòria del Codi de l'Administració, l'AREB recorda que aquestes dues lleis tenen el mateix rang i per tal com la Llei 8/2015 té un objecte i una finalitat específics, és d'aplicació

amb caràcter específic en aquest cas concret.

- Pel que fa al caràcter reservat de les dades, establert a l'article 47.1 de la Llei esmentada, considera que la seva finalitat és la de protegir una informació altament sensible en el marc d'un procés de reestructuració i de resolució d'entitats bancàries que tenen per objectiu: assegurar la continuïtat de les activitats, els serveis i les operacions per tal que no es pertorbi el bon funcionament del sistema financer, evitant efectes perjudicials per a la seva estabilitat i prevenint el contagi al conjunt del sistema, assegurar la utilització més eficient dels recursos públics i protegir els dipositants de fons i els fons reemborsables i actius dels clients.

- Afegeix que aquest article preveu excepcions al caràcter reservat: la informació pot ser divulgada si existeix un requeriment judicial o en altres supòsits previstos en la normativa vigent.

- Aquest caràcter també té una durada limitada en el temps, ja que la reserva cessa a partir del moment en què els interessats fan públics els fets als quals es refereixen les dades.

- Per aquests motius, demana al Tribunal Constitucional que declari que els preceptes impugnats són ajustats a la Constitució i que condemni la part recurrent al pagament de les costes originades per aquest recurs d'empara.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància ni en un tribunal suprem.

3.2. Quan un recurrent al·lega la vulneració del dret constitucional a obtenir una decisió fonamentada en Dret (article 10.1 de la Constitució), l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic ni absurd.

3.3. Quan entren en joc drets substancials, el control d'aquest Tribunal en el marc del recurs d'empara consisteix a determinar si els recurrents han estat privats o no d'una protecció efectiva, és a dir, si han estat situats o no en una indefensió material (veg. per ex. el punt 3.3 de l'aute del 22 de desembre del 2017, recaigut en la causa 2017-33-RE o el punt 3.1 de la sentència del 19 de febrer del 2018, recaiguda en la causa 2017-53-RE).

3.4. Aquest Tribunal Constitucional ha de desestimar les al·legacions relatives a la inconstitucionalitat de la Llei 8/2015. En efecte, d'acord amb la seva jurisprudència constant, el recurs d'empara -regulat per l'article 102 de la Constitució que estableix un control *in concreto* de la protecció dels drets fonamentals- no pot ser utilitzat per impugnar *in abstracto* la constitucionalitat d'una llei o d'alguns dels seus preceptes. En aquest sentit, el mecanisme establert a l'article 102 es diferencia dels procediments establerts en els articles 99, 100 i 101 de la Constitució (veg. les sentències del 15 de maig del 2008, recaigudes respectivament en les causes 2007-23-RE i 2007-26-RE).

3.5. A més, el fet que els recurrents sol·licitessin als tribunals ordinaris el plantejament d'una acció incidental d'inconstitucionalitat en relació amb aquesta Llei, el qual va ser desestimat per la no concurrència dels requisits formals necessaris, no els autoritza a utilitzar de manera ulterior la

presentació d'un recurs d'empara per continuar impugnant la constitucionalitat de la Llei en qüestió.

3.6. Per consegüent, l'única qüestió que aquest Tribunal pot examinar és la de saber si la interpretació de l'article 47.1 de la Llei 8/2015 -que integra en l'ordre jurídic andorrà allò que disposa l'article 84 de la Directiva 2014/59/UE- ha tingut com a conseqüència la vulneració del dret a la jurisdicció dels recurrents fins al punt de situar-los en indefensió material en termes del dret a la defensa i de l'equitat del procés.

3.7. La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va interpretar les disposicions de l'article 47.1 de la Llei 8/2015 a la llum de l'article 84 de la Directiva esmentada (i de manera concreta en relació amb l'apartat segon d'aquest article reproduït en l'argumentació de la Sala Administrativa, punt 2.2 d'aquesta sentència) i va considerar que l'exigència de la confidencialitat, necessària en el marc de les reestructuracions bancàries i financeres complexes, induïa la impossibilitat de lliurar als recurrents les dades a mans de l'AREB per tal d'assegurar exclusivament la seva defensa.

3.8. És palès que la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per tal d'analitzar el litigi, només ha pres en consideració el principi consagrat a l'article 47.1 (la confidencialitat de les dades), sense debatre en cap moment l'existència de les excepcions a aquest principi, contingudes en aquesta mateixa disposició.

3.9. Ateses les al·legacions presentades pels recurrents calia considerar alhora el principi esmentat amb la seva excepció. L'article 84.6 de la Directiva 2014/59/UE presenta l'excepció destacant que estava en mesura d'activar-se en el marc de procediments judicials penals i civils, quan l'article 4 de la Llei 8/2015 menciona l'excepció pel que fa únicament al requeriment judicial.

3.10. Per tal com no s'ha motivat per què l'excepció integrada en el sentit de l'article 47.1 no s'aplica *in casu*, la decisió de la Sala Administrativa ha tingut com a conseqüència que els recurrents es trobin en situació d'indefensió material i s'hagi vulnerat el seu dret a la defensa.

3.11. Per consegüent, el Tribunal Constitucional estima únicament la pretensió de vulneració de l'article 10 de la Constitució en relació amb la interpretació efectuada de l'article 47.1 de la Llei 8/2015 i desestima totes les altres pretensions.

DECISIÓ:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

1. Estimar parcialment el recurs d'empara presentat per la representació processal dels Srs. Higini i Ramon Cierco Noguer i de la seva mare, Sra. Roser Noguer Enriquez.

2. Declarar que s'ha vulnerat el seu dret a la defensa i el principi d'igualtat d'armes entre les parts,

reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

3. Anul·lar la sentència del 28 de setembre del 2018 i l'aute del 22 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, únicament pel que fa al punt relatiu a la interpretació de l'article 47.1 de la Llei 8/2015.

4. Desestimar la resta de les peticions expressades en el "*Demano*" del recurs d'empara.

5. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal dels Srs. Higini i Ramon Cierco Noguer i de la seva mare, Sra. Roser Noguer Enriquez, a la representació processal de l'AREB, a la presidenta de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 8 d'abril del 2019.

Dominique Rousseau
President

Josep-D. Guàrdia Canela
Vicepresident

Laurence Burgorgue-Larsen
Magistrada

Joan Manel Abril Campoy
Magistrat